

Η ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΣ ΜΑΡΙΑ

εἶνε ἐντελής εἰκὼν τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ, τοῦ ἀρχαιοτάτου ἔθους καὶ νεωτάτου, ὅστις καὶ μετὰ τόσον μακρὰ ἀτυχήματα ξαναρχίζει νὰ ζῇ με ὁρμὴν παλιγγενεσίας ὁμοιοτάτην, παρὰ τὴν ἀρχαιότητα τῆς φυλῆς, με νηπιότητα φαιδρᾶν. Τερπνὸν δὲ καὶ διεγερτικὸν εἶνε τὸ θέαμα. Ἀρέσκειται τις νὰ παρακολουθῇ με τὸ βλέμμα, ἐν μέσῳ τοῦ συμφυρμοῦ τῶν ὁμίλων, παμμέλειαν σειρὰν καταστρωμένην ἀπὸ ἀργυρᾶ ἄνθη· ἀπολαύει τῆς λάμψεως τῶν ἀσιατικῶν ἐκείνων ὀφθαλμῶν, τῶν ζωηρῶν ἔθους καὶ τακερῶν ἀπὸ τὸ διάπυρον τοῦ κλίματος· παρατηρεῖ τὸν δρόμον τῆς παιδικῆς, αὐτορμῆτου καὶ περιτέχνου φιλαρεσκείας· συνδιαλέγεται ἄθως περὶ τοῦ Γεωργίου Ὁνὲ μετὰ ὁμιλητρίας ἣτις καλεῖται Ἰφιγένεια ἢ Πολυξένη· συγχρόνως δὲ ἀνευρίσκει εἰς τὰς ἀναπάσεις τῆς ψυχ-

μῶδους φωνῆς ἀναπόλησίν τινα τῶν μελωδιῶν τῆς τουρκικῆς γλώσσης. Καὶ τοῦτο ἀνοίγει ἀχάνεις ὀρίζοντας εἰς τὸν θεατὴν· ἀπομακρύνεται τοῦ χοροῦ, δὲν ἀκούει πλέον τὴν ὀρχήστραν ἥτις ἀνακρούει τὸν ὡραῖον κυανοῦν Δούναβιν· ἀναλογίζεται τὰ μακρὰ, σκοτεινὰ καὶ τρομερὰ ἔτη, ὅσα προηγήθησαν τῆς ἀναγεννήσεως ταύτης τοῦ ἔθνους τοῦ Ἑλληνικοῦ· τὴν αἰφνιδίαν ἐπέλευσιν τῶν σκηνιτῶν ἱππέων, τῶν ἐπιδραμόντων με ἀκινάκην γυμνόν, ἀπὸ τῶν ἐρήμων τῆς Ἀσίας· τὸν τρόμον τῶν ἀσθενῶν πλάσμάτων, τὰ ὅποια ὑπῆρξαν αἱ πρόγονοι τῶν λεπτοφυῶν τούτων ὀρχηστρίδων· τὴν βάρβαρον βίαν τοῦ κατακτητοῦ· τοὺς τέσσαρας ἐκείνους αἰῶνας, ὧν ἡ ἱστορία δὲν ἔχῃ ποτὲ τελειωμόν . . .

Ἔπεται τὸ τέλος